

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

BALADA věnovaná Mistru Františkovi a apostrofující jej

Tvé jméno vyhostěné před branami měst
v mém srdci nezní zevšedněle
Františku, věrný druhu bludných cest;
vždyť ty je vyplňuješ celé.
V životě připadám si jako v cele,
spoutaný v houžvi čarovné,
se všemi přítomen, mám srdce osamělé,
můj Františku, můj Villone.

Jsem synem snů, jsi synem hvězd,
v náhrobcích mléčné dráhy rozkvétám v tvém těle,
nehodný syn. Však to, což jeho jest,
císaři odevzdám, co jemu patří celé.
Mám oči znavené, oči čekáním bdělé,
jež s tebou čekaly. Však často ne:
býváme neklidní i v chvíli zdůvěrné
můj Františku, můj Villone.

Kde jsou, ach, sněhy loňských cest,
ty naše cesty osamělé,
na nichž mi žít a umřít jest.
Tisknu tě k sobě víc, než děle,
měli jsme společného nepřítele —
vždyť svěží smích tak rychle utone;
ve smrti měl jsi obraz Trpitele,
můj Františku, můj Villone.

Pro naše sloky nedoznělé
podsvětí básnického Charone,
měj moje srdce rozechvělé,
můj Františku, můj Villone.

Karel Broukal

Na titulní straně DAGMAR NEUMANNOVÁ a DĚDA PAPEŽ jako
Luisa a František ve „Zpovědi básníka“

Foto Truneček

Poznámky k dnešní premiéře

Uvádíme-li novotinu Papežovu, neděje se tak z touhy po rozžínání nových divadelních ohňostrojů, bengálů a světelných fontán, třeba byly průvodními zívky všech nových dramatických eskamoterských kousků či kejklřství. Papežův baladický příběh má být chápán jako pokus o jinou formu básnického divadla, vystavěného na prolínání obrazů básnických se situacemi dramatickými. Vzniklá řada dějů, střídajících se s pestrostí téměř filmovou a nemající pevného lokálního určení, naznačuje, že autorovým záměrem je upoutat diváka hlavně slovem, jako tlumočnickem těch vnitřních stavů hrdiny, které tvoří jeho konflikt s okolím.

Postava básníka-bouřliváka, opředená pavučinou ponurých i něžných příběhů, ať již vymyšlená či odpozorovaná historií, prochází — vykryštalizovaná z autorových představ, žijící mizou veršů — pásmem příběhů, aby za sebou zanechala myšlenky stále platnosti. Proto je tato hra vložena do jakési bezčasovosti, která jest jen z důvodů větší dramatické účinnosti přioděna romantickým šatem středověku.

Celková stavba hry ukazuje autora jako praktika, dokonale obeznámeného se stavbou úspěšného dramatu. Na ostrých kontrastech mezi básnickými pasážemi a dramatickou situací dokazuje, že pravé drama by bylo bez akce bezkrevné, statické. Proto jsou jeho obrazy nabitý vzruchem, vnitřním kvašením s minimem filosofických úvah a rozhovorů. Dochází dokonce, řekl bych, k telegrafickým dialogům, nahrazovaným někde i mimickými zkratkami. Mezi verši převládají původní variace autorovy na téma užitých a do hry funkčně začleněných czich básní novějších i starších. Z technických důvodů byla hra rozdělena na tři oddělení. Jinak rychlý sled obrazů nutného přerušeni nevyžaduje a v originále hra ani rozdělena není.

Postavy tohoto příběhu, voleny se zřetelem na nutné začlenění do děje, jsou zasazovány s rozmyslem tak, že svou přítomností určují ráz scény (Prefekt). Prakticky tedy existence každé osoby je předem odůvodněna, má svůj význam, její zásah do hry přesně určen. Vedlejších, stafážních osob není. Každá postava hry pohybuje se jasně v okruhu své charakterisace, místy záměrně jednoznačně načrtnuté (Tristan, Prefekt). Hrdina je vykreslen jako bytost roztržštěná: slupka drsného, buřičského bouřliváka skrývá hlubokého, něžného lyrika. Konflikt těchto dvou povahových složek nejen spaluje přímo hrdinu samého, nýbrž zasahuje i osoby, básníkovi nejbližší (Zuzana). Jako závojem chladu zůstává zahalena citlivá, šlechtná, urozená Luisa, zatím co bezprostřední projevy pradeny Matky charakterisují nám ji jako primitivní, udřenou, zbožnou ovci, kterou Bůh jako břemenem obtížil láskou k synovi. Zrůdný, pavoukovitý Prefekt, úděsně věčný, chytrácký a samolibý ve svém vystupování, a dvojice ničemů — zchátralý kněz, cynický Marcel a sprostý zkušený darebák Tristan — uzavírají galerii postav. Pulsující srdce hrdinovo, provází ho všemi obrazy, aby se mu svým hlasem v pravý okamžik připomnělo, hlas zpovědníka v prologu celý příběh uvádí.

Scénování této balady kladlo při omezených možnostech jeviště nemalé nároky na výtvarníka. Řadu útržkových obrazů bylo nutno vésti jedním proudem tak, aby scény nabyly účinnosti dokonalým zachycením ovzduší. Architekt Marek navrhl jednotnou scénu, obměňovanou jen dvěma závěsy, doplňovanou charakteristickými detaily a prokreslenou a odstínovanou světlem. Technické nedostatky malé scény donutily výtvarníka k nejjednodušším náznakům, takže důležitým pomocníkem výtvarným vedle několika praktikáblů a závěsů je světlo. Vhodně umístěné a cloněné reflektory mají dodávat nezvykle vybarveným obrazům plasticitost, což je na malém prostoru jeviště zrovna tak žádoucí, jako obtížné. Kostýmy, určené již samotným zasazením hry do středověku, byly voleny barevně tak, aby v tlumeném šerosvitu scény napomáhaly režii jak charakterisačně, tak scénicky.

Hudby je použito pouze jako náladového pojítka mezi jednotlivými obrazy, tedy bez úmyslu nadřadit ji na samoučelnou složku hry.

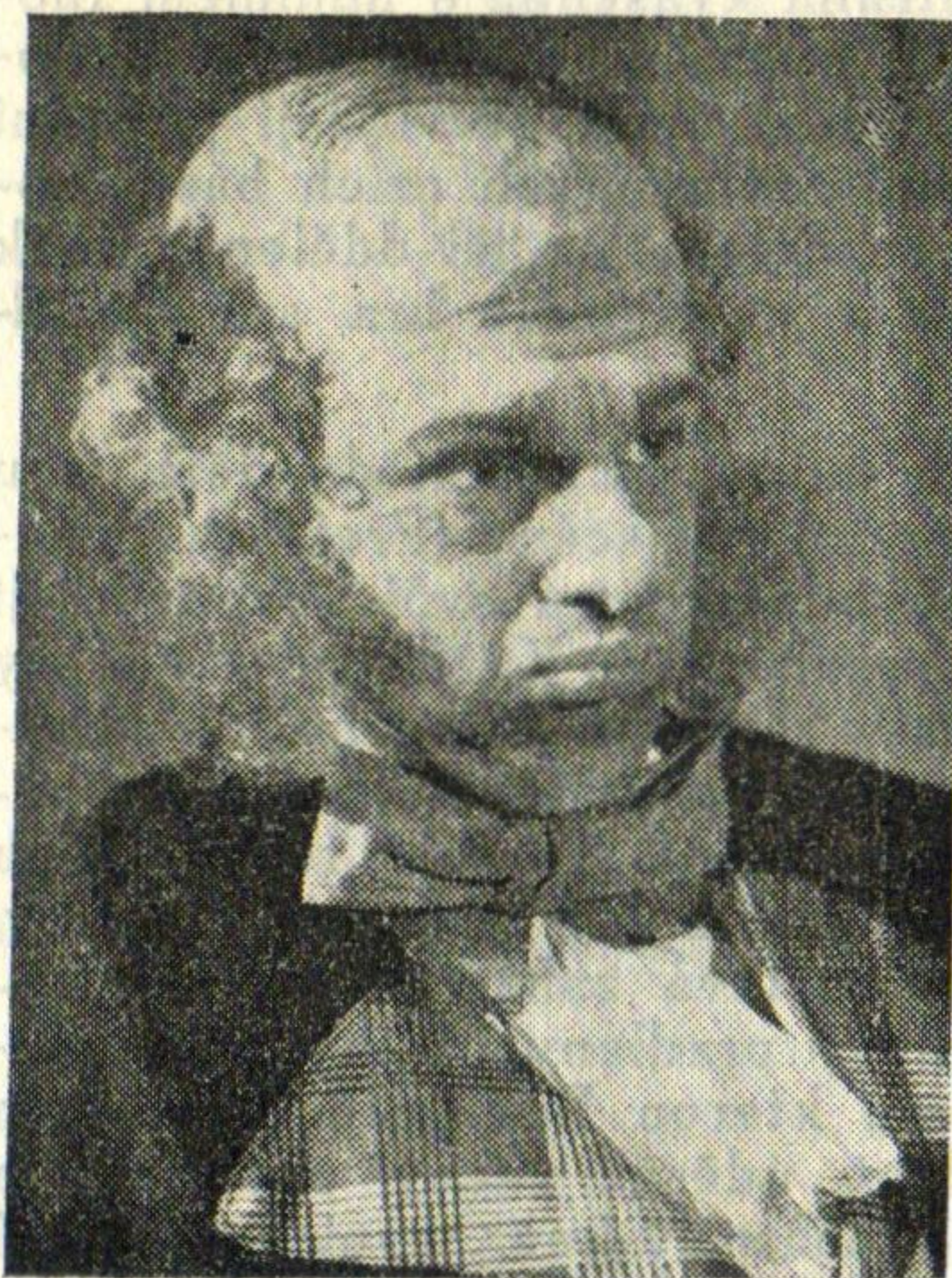
Rád bych se zmínil o pozoruhodné spolupráci mistra Čermáka, který důkladným prostudováním postav hry došel k formulaci masek, jimiž byla podtržena a vnějškově ztvárněna charakteristika osob.

Teprve po dvojím autorově základním přepracování dostává se hře místa na jevišti »Činu«. Je mým největším přáním, aby našla místo i ve spokojenosti našeho obecnstva.

Erhard Martin.

Zrcadlo kritik

Dramatické Studio »ČIN« oživilo si novým nastudováním Maškovy hradčanské povídky »Dceruška hostinského« a Šrámkovy hry »Červen« vzpomínku na své začátky z roku 1939, kdy začínalo v divadelní dvoraně Umělecké besedy. Bylo tenkrát mnoho nadšení v tomto ochotnickém kroužku, v němž se sešli studentští odchovanci ředitele A. Kulhánka. — Druhá aktovka zásluhou Bobiny Andreskové, Líby Zelenkové, Erharda Martina a zvláště přirozeného Dédy Papeže vyzněla opravdověji, než hra první, která v dobré recitaci veršů měla nedostatky

Karel Mašek
„Dceruška
hostinského“

v prohloubení jednotlivých postav, vyžadujících ve starých charakterech ostřejší kresbu nejen ve hře, nýbrž i v masce. Uspokojili jen J. Modrý, M. Žouželka, D. Papež, L. Zelenková, D. Neumannová a O. Skalský. Jinak ale večer, nastudovaný D. Papežem, který šťastně vyřešil i scénu k první hře (scénu druhé hry navrhla D. Faustusová), nalezl v hledišti srdečné porozumění.

-a., Národní Střed.

Zdařilý večer pražského »Činu«. Ochotníci z pražského dramatického studia »Čin« uvedli v sobotu 14. listopadu na svou scénu v Ženském Klubu ve Smečkách dvě aktovky, a to hradčanskou povídku »Dceruška hostinského« od Karla Maška a Šrámkův »Červen«. Obě hry prošly scénou tohoto mladého divadla již v jeho první sezoně roku 1939.

V novém nastudování jde tedy o změření cesty, kterou herci za čtyři roky ve svém vývoji urazili. A tu dlužno říci, že v tom, co tenkrát bylo slibováno, nikterak nezklamali. Byl to proto krásný a radostný večer, v němž zvýšená jistota předváděných charakterů, herecká a režijní ukázněnost, péče o jevištní slovo a cit pro úměrnost scény vytvořily vzornou jevištní atmosféru. O krásný úspěch se zasloužili všichni účinkující, ale máme-li jmenovat zvláště, tož především uvádíme tvárnou a herecky jistou Líbu Zelenkovou, Dédu Papeže, Erharda Martina a Jaroslava Bůžka.

sv., VENKOV.

Matiné L. Stroupežnického

Co napsala kritika

Literární pásmo Lad. Stroupežnického. »Rytíř českého dramatického umění« byl název nedělního dopoledne, které věnovalo Dramatické Studio »ČIN« našemu velkému dramatikovi Ladislavu Stroupežnickému a v němž vedle aktové veselohry »Zvíkovský rarášek« byly na pořadu jeho dnes již málo známé literární práce, jako »Na ledě« a »Člověk a pes«. Všechny drobotiny byly zasazeny v režii R. Knappa do jednoduché dekorace K. Schreiberové, v níž při značné obětavosti vyzněly péčí všech účinkujících velmi působivě a uceleně. Vedle známých tváří D. Papeže, L. Zelenkové a D. Neumannové uplatnily se mimo ostatní též novicky souboru H. Nováčková s O. Drožovou, které se velmi slibně vehrály do prostředí mladých zanicenců, získavších tímto počinem značný úspěch. -a., Národní Střed.

»Čin« vzpomíná Stroupežnického. Pravý Stroupežnický se nám objevil až na konci v klasickém »Zvíkovském rarášku«. Mladí herci dali mu bystrý spád, na počátku až upřílišněný a i kus parodie na jeho běžné provádění. D. Papež si štěpánkovsky vyrytířoval pana Mikuláše, Z. Krippner byl poněkud intrikánským panem Křištofem ze Švamberka, L. Zelenková zahrála mladého Petra, kterého, bůhví proč, od nepaměti hrává na našich scénách žena. V tom tedy zůstali v »Činu« věrní tradici. Pochopitelně, že unikla režijní ruce a místy přehrávala až běda, třebaže vypadala a mluvila docela dobře. Markétu si stydlivě vyseptala O. Drožová, klíčnici Salomenu hrála s mladou tváří L. Šteflíčková. Nejlepším výkonem hry byla Eliška D. Neumannové, pěkný zjev, spolehlivá hra, dobrá řeč a zřejmě herecký talent... jwg, České Slovo.

Ve scénkách se dobře uplatnil jako vypravěč P. Vik, v masce Stroupežnického Rud. Knapp, a ve dvou číslech roztomilá H. Nováčková. Provedení »Zvíkovského raráška« mělo hodně mladistvé bujarosti, celkem dobrou úroveň a na ochotnickou scénu pečlivé provedení. Nejlepšími postavami byla především Eliška ve velmi distinguovaném podání D. Neumannové, rozmáchlý Mikuláš Dačický výrazného D. Papeže a více dětsky než klukovsky podaný Petřík L. Zelenkové. Kryštofa hrál pevně Z. Krippner, Markétu dobře O. Drožová... Velmi pěkně navštívené matiné ukázalo, že podnikavý »Čin« dovede uplatnit i nové prvky režijní i herecké, což svědčí o cílevědomé ochotnické výchově... Hloch, VENKOV.

Dlužno přiznati, že tito ochotníci urazili již pěkný kus cesty za dobrým amatérským divadlem. Svědčilo o tom podání Šrámkova »Červnu«. Na posledním matiné uctili tito pilní herci Ladislava Stroupežnického. — R. Knapp vzal hru obratně do rukou, docílil tempa a dobře odstínil jednotlivé charaktery. Hřmotného Mikuláše Dačického z Heslova, českého Don Juana, sehrál D. Papež. Dobře si vedlo duo Z. Krippner a D. Neumannová (nejlepší herečka představení) jako Křištof ze Švamberka a jeho choť Eliška. Jejich syna Petra hrála až příliš roztomile L. Zelenková. vd, A-Zet.

V dokonalé souhře, komorně vyladěné, vytvořili plasticky krevnaté postavy D. Papež, Zd. Krippner, půvabná D. Neumannová, šibalská L. Zelenková, L. Šteflíčková a O. Drožová. vjk., Pražský list.

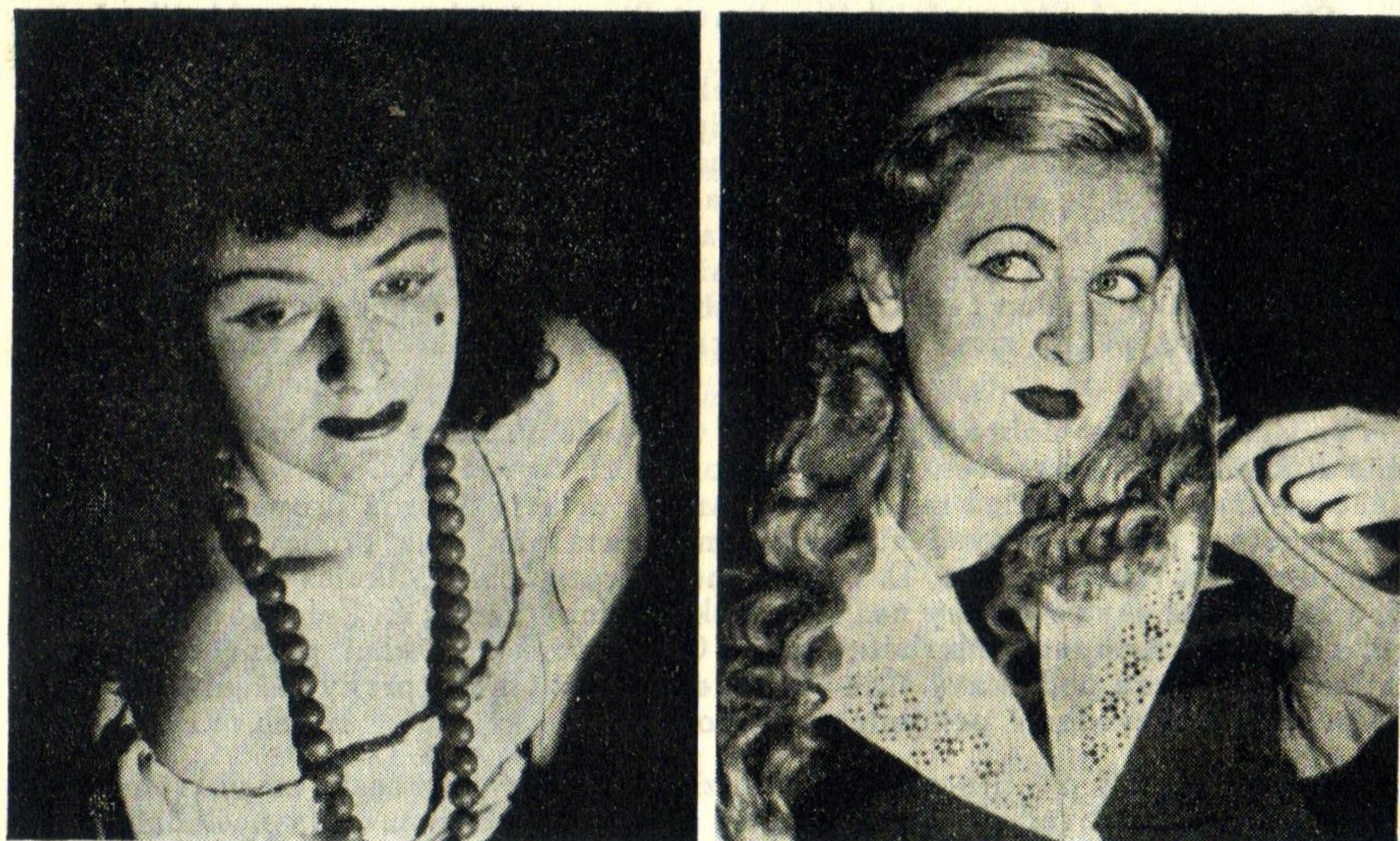
Milostná báseň Dačického a parádní okruží mravokárné kastelánky jsou podnětem k zajímavým zápletkám, jichž využívá Knappova režie v mezích osvědčené tradice. Příjemným překvapením je L. Zelenková v úloze durdivého a dětsky veselého Petra a O. Drožová ve vděčné roli ostýchavé Markéty. Papežův Dačický a Krippnerův Kryštof se dobře vyznaají v malebných pózách galantního tance okolo paní Elišky vkusně tlumočené Neumannovou. Povídky, načrtnuté monologem Knappa, Vika, Skalského a Nováčkové mají svůj humor, ale neodpovídají dramatickému temperamentu Stroupežnického. hc, Polední list.

Zpověď k mé „Zpovědi“

*Motto: Zde, střelen šípem lásky, spi,
jenž v světě nenašel si lék,
ten malý záček chudinký
co zval se Mistr František . . .*

Jen jako nehodný zák chtěl bych předstoupiti před svého Mistra. Opravdu, je to snad zvláštní — ale nemohu smýšlet jinak. Kolikrát jsem si přál přiblížit se v nějaké práci podstatě svého básníka. Zdařilo se mi to poprvé dnes — kdy jsem dokončil svou »Zpověď«, která, provedena jevištně, má teprve dostati krev a pohyb — tep srdce mého básníka.

Nepřepínám, řeknu-li: Františku, děkuji. Dals mi mnoho krásného, dals mi

Liba ZELENKOVÁ
(Zuzana)

Dagmar NEUMANNOVÁ
(Luisa)

foto Truneček

v prvé řadě možnost napsat zpověď toho, jenž se již dávno zrodil v mých představách z nekonečné lásky, v baladickém blouznění, plném skrytých tuch, neznámých přání a potřeby: přiodít v slova bouřlivou duši, která by jinak umírala v mé fantasii, mizela by — rozplynula se.

Podstata románu: děj. Podstata dramatu: dramatický moment. Podstata mé »Zpovědi« (jak daleko je asi od pravdy skutečného dramatu): balada. Ano, obyčejná, snad ani ne tak libozvučná balada, jaké známe z četby velkých Mistrů. Ale přece jen vítězná balada, oslavující, aniž by chtěla oslavit, opěvající, třebaš mlčky, vítězná, ačkoliv přichází — v smrti. Nedovedl bych jinak svého básníka do jeho Ithaky. Nespatřil by ani ten obláček míru a klidu, kdyby nedocházel svého konce — po osmi hříších, které obtížily jeho — tak světlou — duši. Osm hříchů, osm

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Déda Papež

„Čin“
v Praze

ŽENSKÝ KLUB ČESKÝ V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

5 let láskou a prací....

Premiera 12. prosince 1942

Déda PAPEŽ

Zpověď básníka

Osm hříchů s prologem a epilogem. — Režie Erhard Martin. — Výprava arch. František Marek. — Scénickou hudbu sestavil Miroslav Žouželka. — Kostýmy Jan Svátek. — Masky Jaroslav Čermák.

OSOBY:

Zpovědník	. . . . .	Zdeněk Krippner
Prefekt	. . . . .	Rudolf Knapp
Luisa	. . . . .	Dagmar Neumannová
Zuzana	. . . . .	Liba Zelenková
Tristan	. . . . .	Josef Janoušek
Marcel	. . . . .	Erhard Martin
František	. . . . .	Déda Papež
Jeho matka	. . . . .	Kristína Hýbnerová
Jeho srdce	. . . . .	Bobina Andresková

SCÉNY: Prolog — Hřích 1. Matka — Hřích 2. Chrám Matky Boží — Hřích 3. Zuzana — Hřích 4. Marcel — Hřích 5. Dostaveníčko — Hřích 6. Rozsudek — Hřích 7. Luisa — Hřích 8. František — Epilog.

Připravujeme: Zdeněk Vavřík CASANOVA

Poprvé 22. ledna 1943

trnů, které by rozdíraly svými hroty napjatou kůži lidského těla, kdyby — v nich nebyla láska.

První: Matka. Kolik bolesti je v srdci té ženy, která tě zrodila, básníka — ničemu. A přece, jak svatý hřích: miluje tě, svého hošíčka, i když se na tebe zašklebí oprátka šibenice. Druhý: Chrám Matky Boží... To sladké setkání, ta horoucí láska i touha... To vše znamená jen nový hřích. Můj básníku, jak sladké bylo by hřešit, kdyby Osud posílal do cesty jen ženy...! Třetí: Zuzana. Ne, ten je snad nejhlubší, ale i nejsvětější. Není to žena špatná..., víc světice, bohyně svého básníka, nevěstka jen pro svou bolest a velikou lásku. Františku — zhřešil jsi...! Čtvrtý: Marcel. Odpudlivý hřích. Ničemná touha žene tě kupředu, pozor, aby sis vaz nezlomil. Marcel tě nedovede k cíli. Jeho duch tě jen zavede, Františku. Nejdeš správnou cestou! Pátý: Dostaveníčko. Bylo by pravdivé, kdyby tě Osud zle nepronásledoval. Bylo by láskou, kdyby tě kamarádi nesvedli. Jsi přece

Rudolf KNAPP
(prefekt)

Josef JANOUŠEK
(Tristan)

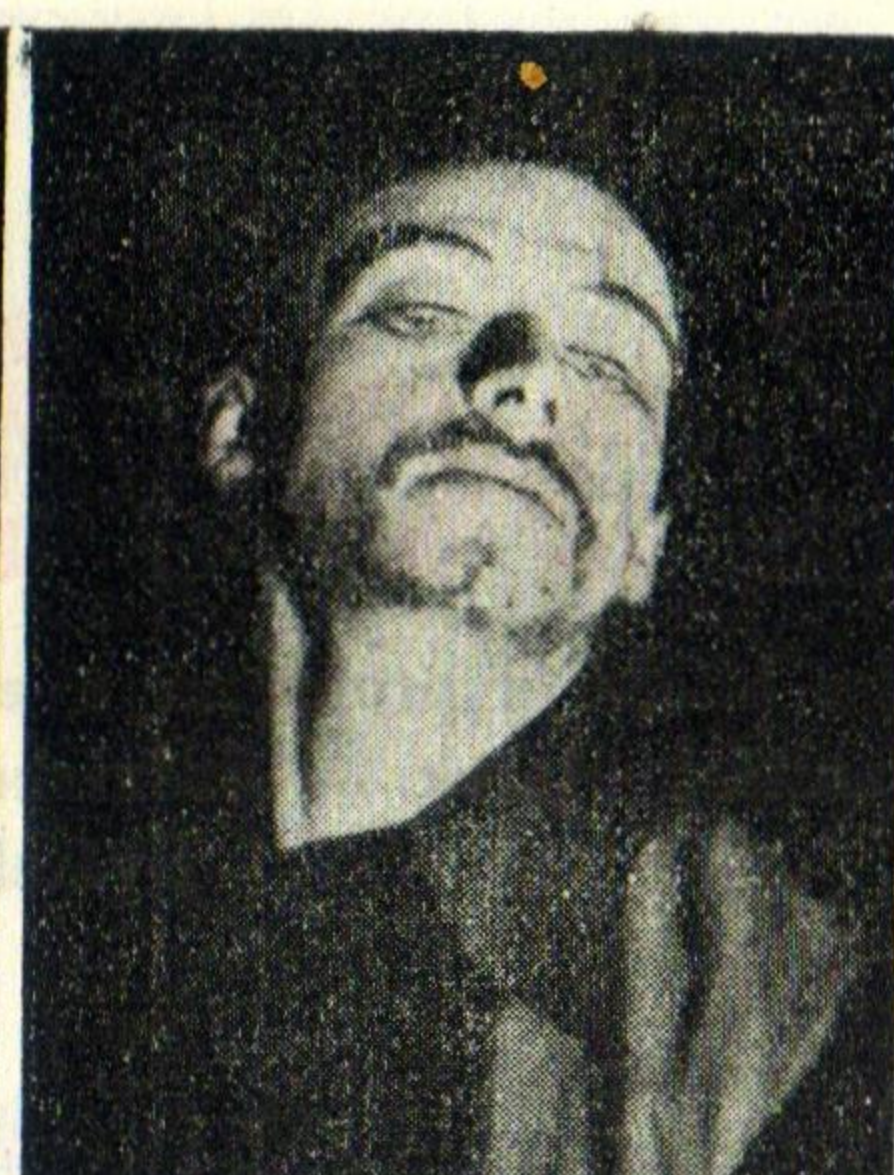

foto Truneček
Erhard MARTIN
(Marcel)

jen básník. Ani slovům mileniným jsi neuvěřil. Pykej za tento hřích! Šestý: Rozsudek. Ano, Františku, pykej za svoje hříchy. — A přece, právě zde počíná se tvoje vykoupení. První cesta k spasení — je tvoje lež. Ona jí nerozumí? Sedmý: Luisa. Ta sladká, milá, drahá Luisa, ten svatý tvůj dřívější hřích. Teď se naplňuje. Setkání obou tvých lásek. Jak kruté a přece — tak pravdivé — veliké. Osmý a poslední: Ty sám! Pod tím šklebicím se provazem se usmíváš. Jak by ses nesmál, básníku, tuláku, Mistře Františku! Vždyť docházíš svého smíření. Srdce ti znovu tluče na pozdrav, jako tehdy, když začala tvá zpověď. Teď tluče však nějak silněji, prudčeji: umíráš, Františku. — Teď jsi to teprve ty!

Děkuji Ti, Františku. Dals mi mnohé poznání. Báľ jsem se vždycky všeho velikého, nesmírného. Báľ jsem se, ale nyní? Bojím se již jen těch padajících hvězd, k nimž cestu a poznání jsi mi ukázal. Kéž by ta dnešní, ta má hvězda, mohu-li vůbec nějakou mít, nespádla. A bude-li již Osudem určen její pád, pak bych si přál, aby padala rychle, aby se — sřítla. Tak rychleji usmrtí...
Děda Papež.

Laduše ŠTEFLÍČKOVÁ
(Salomena)
a **Olga DROŽOVÁ**
(Markéta) ve
„Zvíkovském rarášku“

foto Truneček

Rubrika literární.

Vykvetlo z kamene

Vyšlo jako 3 svazek v knižnici »Žena v poesii« u V. E. Coufala v Praze 1942.

Saša Lorenzová je dnes nejpilnější českou básnířkou. V posledním pololetí vyšly tiskem již tři její práce. Kvantitou nechala tak za sebou nejen všechny naše básnířky, ale i mladé básníky. Pracovat na některém úseku literatury je jistě krásné a poesie je úkolem nejkrásnějším. Jedno je však nutné: nespouštět se zřetele, že posledním zaskřipěním rotačky nebylo již dosaženo účelu. Teprve v rukou čtenářů začíná život autorova díla. Tam také začíná jeho cesta.

Saša Lorenzová tvoří překotně v přesvědčení, že vše, co vyjde z jejího pera, je básnický hotové. To je ovšem omyl. Její poslední sbírka veršů shrnutých pod názvem »Vykvetlo z kamene« to dokazuje.

Není to poesie, vyrůstající z dvacetiletého srdce. Tón marnosti, který je šedivým podkladem téměř všech básní v této sbírce, je zde tónem více stanoveným než citěným. Pod dojmem tohoto myšlenkového, řekl bych nepřírozeného ladění, dostává i verš často nepružnou formu.

V prostotě a přirozeném toku slov je krása poesie — hlavně mladé. Proč tedy řadit slova za sebe takovým způsobem jako na příklad: — ...k patronu prosbu tu, planoucí na srdcích lidu zde všeho... —

Více pečlivosti a výběru po druhé neuškodí. Je pravdou, že mnozí básníci psali jak se říká »z jedné vody na čisto« — ale ti se již básníky narodili. Ma-

Jan Vaněk:

Myšlenka protivná

Jak komár zapískla
myšlenka protivná,
člověk se za ni sám stydí:

»Kdybych byl svého psa nepoznal,
moh' jsem mít strašné rád lidí.«

Slovička přímá

Obsazeno. Pozdě. Pryč.
Slovička.
Ješitnosti ucha nepříjemně zní.

Neuškodí když ti něco poví,
že též někdy jsi jen poslední.

Dvě básně Josefa Trojana:

Deštivý večer na podzim

A mně se líbí v dešti podle zdí
kdo bázlivý je, ten se poděsí
a prudce poděsí.

Lampa a papír, dva přátelé, se nabídli,
třetí jsem já, jenž sedí na židli
na rozviklané židli.

Okna zimou a smutkem praskává,
když venku sedá bílý podzim na skala
na bílá skala.

Slyšíš, záludný déšť žene se,
pod vrata tvého domova co nenese,
veselí nenese.

Deštivý večer doma.

V úděsu sedím doma,
jsem sám
a prsty křiví se mi,
jsem sám.

Kdos odešel. Vráti se zase?
Jsem sám.
Osleplá lampa zhasíná se.
Jsem sám.

Svou sklenku rozbiji.
Jsem sám.
Už vína nepiji.
Jsem sám.

Docela sám.

DROBNOSTI.

Závěrečně zkoušky Studia »ČIN«. Po ukončení páté sezony podrobí se všichni členové »Činu« zkouškám dramatické divadelní vyspělosti, v jejichž porotě přislíbili svou účast zástupci tisku a herci profesionálové, aby posoudili pětiletou práci a školení Studia. Do druhého pětiletí vstoupí tak soubor vybraných herců i režisérů — ochotníků, kteří se stanou páteří budování dokonalého »DIVADLA HERCŮ Z LIBOSTI«. Blížší zprávu o našich ochotnických zkouškách přineseme v příštím programu. Ředitelství.

O Vánocích hostuje »ČIN« v Polici nad Metují, kde sehraje Jiráskův dramatický žert KOLEBKA a Papežovu ZPOVĚĎ BÁSNÍKA ve dnech 26. a 27. prosince. Scénu na obě hry navrhl arch. František Marek. — 25. prosince sehraje ZPOVĚĎ BÁSNÍKA v Jiráskově divadle v Hronově nad Metují. — Na leden připraveny zájezdy do Železného Brodu, Mělníka a Mšena.

Jako první premíeru v roce 1943 uvede režisér Zdeněk Krippner Vavříkovu veselohru na zámku, nazvanou CASANOVA. V hlavních rolích Andresková, Lepičová, Neumannová, Nováčková, která bude alternovat se Zelenkovou, Broukal (alternující s Bílkem), Martin, Modrý (alternující s Knappem), Papež a Sovák. Premiera 22. ledna, reprisy 23. a 24.

Režisér Rudolf Knapp připravuje jako další matiné pásno z díla Jana Nerudy GROŠ CHUDÉHO, které sestavil a napsal Jiří Leden. Scénu navrhuje Otakar Skalský. Provedeno bude v neděli 7. února 1943.

Goethova dramatická báseň IFIGENIE bude uvedena »Činem« koncem února. Režii vede Déda Papež ve scéně arch. Františka Marka s hudbou Mir. Žouželky. Titulní úlohu studuje Líba Zelenková, krále Thause Rudolf Knapp, Arkase Miloš Vávra, Pylada Zdeněk Krippner, s nímž bude alternovat Jaroslav Bůžek, Oresta režisér. Sborové recitace vede Erhard Martin.

O Silvestra sehraje »ČIN« pro zvané hosty Rutteho lyrickou hříčku ZAMILOVANÍ PŘÁTELE jako mimořádné představení, jehož začátek jest stanoven na 22. hodinu. Hrají Andresková, Zelenková, Bílek, Janoušek, Knapp, Martin, Papež a Rytíř.

Literární odbor »Činu« chystá na jarní období samostatný večer poesie a prózy svých členů. — Pravoslav Vik připravuje pásno východní poesie, jež bude provedeno rovněž na jaře společně s Tkadlecovo ASAGAEM v režii Papežově.

Nový sborník »Činu«. V nejbližších dnech bude dán do prodeje druhý sborník Studia PĚT LET LÁSKOU A PRACÍ. Z obsahu výjímáme: Em. Jánský Herci z libosti, A. M. Brousil Ochotníci ve velkoměstě, Jul. Mitlöhner Odpovědnost mládí, Vlad. Šolín Ochotnická Mekka a j. Sborník je doplněn četnými fotografiemi z pětileté činnosti »Činu«. V prodeji u knihkupců a v Ženském Klubu. Brožovaný výtisk za K 15.—, s podpisy autorů všech statí za K 50.—.

Připravujeme jako další retrospektivní večer reprisu TRAGIKOMEDIÍ Viktora Dyky v režii Papežově na scéně Otakara Šlehofera. Hrají: Andresková, Hybnerová, Neumannová, Zelenková, Knapp, Papež a Vávra. Poprvé 10. dubna, reprisy 11. a 12. dubna. Hudbu komponuje Rudolf Knapp.

Zprávy z Literárního Klubu.

Při dramatickém studiu »Čin« jest ustaven odbor literární s titulem »Literární Klub, odbor dramatického studia Čin«, jehož vedením byli provisorně pověřeni P. Vik, K. Broukal, M. Vávra, Zd. Krippner, Sl. Macháček a J. Vaněk jako úřadující tajemník.

Schůzky jsou každý první a třetí čtvrtek v měsíci v klubovní místnosti v Bohuslavově kavárně na Václavském nám., vždy o 1/2 7. hodině večerní.

Za členy budou přijati jen ti, jejichž literární práce budou uznány lektory Klubu, t. j. doc. drem. J. B. Čapkem a red. J. Drdou.

Zaopatřte si včas vstupenky na naše

silvestrovské představení

31. prosince 1942 o 22. hod.

Miroslav Rutte

ZAMILOVANÍ PŘÁTELE

Ženský klub český, Praha II, Ve Smečkách 26

Strojní pekařství

KAREL KOPECKÝ

PRAHA II., POŘÍČ 33

telefon 616-61

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUBEK

Praha XII., Höflerova 5. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ VINOHRADY